

РЕШЕНИЕ

№ 526

гр. София, 27.01.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 13.12.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7414** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 155 и сл. от ДОПК, във вр с чл. 107, ал.

3 ДОПК.

Образувано е по жалба на Д. М. К., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх. „А“, ет. 3, ап. 7, срещу Акт за установяване на задължение (АУЗ) № 120/ДСЦ16-ГР94-730/17.03.2016 г., с който са установени задължения за довносяне общо в размер на 1 121,53 лв, от които данък недвижим имот /ДНИ/ в размер на 480,29 лв главница и 124,79 лв лихва, и такса битови отпадъци /ТБО/ в размер на 409,82 лв главница и 106,63 лв лихва, мълчаливо потвърден от директора на Дирекция "Общински приходи".

В жалбата се оспорват констатациите на органа по приходите, основанието за издаване на акта и за определяне на дължимите данъци и такси. Жалбоподателката счита, че задълженията ѝ са определени неправилно, незаконосъобразно и въз основа на предположения. Твърди неправилно прилагане на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Поддържа, че служителят, издал процесния АУЗ, не е разполагал с материална компетентност да го издаде, поради което актът е нищожен. Жалбоподателката не била уведомена от приходната администрация, че е налице противоречива информация, грешка или съмнения относно декларираните от нея факти. Развити са подробни доводи относно незаконосъобразността на процесния АУЗ.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Т., който моли за отмяна на акта за установяване на задължения. Претендира разноски, за които

представя списък.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Общински приходи“ при Столичната община (СО), представляван от процесуален представител юрк. И., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна. Поддържа, че данъчната привилегия се ползва за едно жилище, което е основно. Моли административният акт да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на жалбоподателката адвокатско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С данъчна декларация по чл. 14, ал. 1 от Закона за местни данъци и такси /ЗМДТ/ с вх. № 1401632/11.03.1998 г. Д. М. К. декларираше придобит от нея апартамент, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] дан. партида 7206X23674, който посочила за свое основно жилище.

Впоследствие, с данъчна декларация вх. № 1606/28.04.2005 г. /л. 14 от делото/ жалбоподателката декларираше придобиването на апартамент, гараж и търговски обект в сграда, находящи се [населено място], [улица], съгласно нотариален акт № 180, том I, дело № 140 от 2003 г /л.22 /. В декларацията жалбоподателката посочила това жилище като основно. На 09.12.2015г. Д. К. подала за тези имоти коригираща декларация с вх. № 35623/09.12.2015г., като разликата се отнасяла до адреса на лицето и етажността на сградата.

От изпратеното през 2016г. от общината съобщение за данъчна оценка, дължим данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци, жалбоподателката установила, че данъчната оценка на имота, находящ се в [населено място], [улица], е увеличена с 50 766 лева спрямо предходната година. Видно от приложените на л. 23 и л. 24 от делото съобщения, данъчната оценка на имота за 2015г. е била 237 171,10 лв, а за 2016 г. е 286 405,10 лв. Във връзка с тази разлика жалбоподателката подала молба с вх. № ДСЦ16-ГР94-390/02.02.2016 г. /л. 41 от делото/ с искане за преразглеждане на дължимите суми.

По повод на нея Х. Д. на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи“ – „С. – Т.“ към Дирекция „Общински приходи“ – Столична община издала на основание чл.107, ал.3 ДОПК нареждане (л.42) с изх. № ДСЦ16-ГР94-390/1/19.02.2016г. за образуване на производство за установяване на публични задължения за имотите – собственост на Д. К., находящи се в [населено място], [улица] - апартамент, гараж и търговски обект, за периода 2011г.- 2015г.

Нареждането е получено от жалбоподателката на 22.02.2014г., видно от известие за доставяне /л.43/. Във връзка с него, Д. К. е подала на 22.02.2016г. заявление с приложени към него копие от нотариален акт и справка за задълженията за местни данъци и такси.

На 17.03.2016г. Х. Д. - старши инспектор в отдел „Общински приходи“ – „С. – Т.“ към Дирекция „Общински приходи“ издала на основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК процесния акт за установяване на задължение (АУЗД) № 120/ДСЦ-ГР-94-730/17.03.2016 г., с който са установени задължения за довносяне общо в размер на 1 121,53 лв, от които данък недвижим имот /ДНИ/ в размер на 480,29 лв главница и 124,79 лв лихва, и такса битови отпадъци /ТБО/ в размер на 409,82 лв. главница и 106,63 лв лихва. В мотивите на АУЗД се посочва, че не е

законосъобразно да се декларира повече от едно основно жилище, поради което декларирането през 2005г. на обстоятелството, че жилището на [улица] е основно, не е взето под внимание и на това основание не следва да се ползва намалението по чл.25, ал.1 ЗМДТ.

Срещу така издадения АУЗД е подадена жалба по административен ред от данъчнозадълженото лице с рег. № ДСЦ16-ГР94-921/08.04.2016 г. В законоустановения срок решаващият орган - директорът на Дирекция "Общински приходи" при СО не се е произнесъл по жалбата и мълчаливо е потвърдил оспорения административен акт.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на приложените към жалбата и съдържащите се в административна преписка писмени доказателства. По искане на жалбоподателя по делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, приета и неоспорена от страните, като заключенията на вещото лице съдът ще обсъди при излагане на съображенията си за формираните правни изводи. За изясняване спора по същество са събрани и гласни доказателства посредством разпит на един свидетел, допуснат по искане на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По аргумент от чл. 156, ал. 4 вр. чл.144 от ДОПК непроизнасянето на решаващия орган в срока по чл. 155, ал. 1 се смята за потвърждение на ревизионния акт в обжалваната част. Съгласно ал. 5 в случаите на мълчаливо потвърждаване на акта от решаващия орган, жалбата пред съда може да се подаде в 30-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне, който срок е изтекъл на 14.07.2016 г. Жалбата е подадена на 13.07.2016 г., поради което съдът приема, че същата е подадена в срок от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.4, ал.1 ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като съгласно ал.2 в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. Видно от приложената на л. 82 Заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г. на кмета на Столична община, оправомощени да извършват установяване и събиране на местните данъци и местна такса битови отпадъци са началниците на отдели, главните инспектори, старшите инспектори и инспекторите в Дирекция „Общински приходи“. Между страните не се спори, а и от приложените по делото допълнително споразумение № РД – 15-5169/28.05.2015г. /л.81/ се установява, че Х. Д. е заемала длъжност старши инспектор в Дирекция „Общински приходи“, поради което същата се явява компетентна да издаде процесния акт. Спазена е писмената форма на акта, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му.

По отношение спазването на административнопроизводствените правила и приложението на материалния закон съдът счита следното:

Съгласно чл.107, ал.3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в няколко хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и

организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В случая производството по издаване на АУЗД е било образувано въз основа на молбата на Д. К. за преразглеждане на съобщението за дължимия от нея данък сгради за 2016г., което органите на общинската администрация явно са приели като искане по смисъла на чл.107, ал.3 ДОПК. Дори и да бъде разгледана по този начин обаче, молбата на жалбоподателката не може да обоснове образуването на производство и издаването на акт по чл.107, ал.3 ДОПК за задълженията за периода 2011-2015г., по отношение на които нито има оплаквания, нито искане от страна на лицето, и да игнорира данъчния период, за който тя се отнася - 2016г. С оглед на това съдът приема, че актът не е издаден при наличието на хипотезата на чл.107, ал.3, изр. второ, предл. първо ДОПК. В случая не е необходимо и дължимо съдът да обсъжда частта от заключението на вещото лице по този въпрос, доколкото същото е било извън предмета на поставената му задача – видно от определението за допускане на експертизата /л.103 – гръб/, поставените на вещото лице задачи са обхващали въпроси от 2 до 6 от молбата на жалбоподателя /л.94/, не и въпрос №1.

Няма данни, а не се и твърди в оспорения акт да са били налице другите предпоставки за издаването на акт по чл.107, ал.3 ДОПК. Не се посочва от органите на общинската администрация да е констатирано несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица, доколкото в случая евентуалното несъответствие между декларациите на жалбоподателката от 1998г. и от 2005г., в които е декларирала две различни жилища като основни, са данни, които са били налични в общината и категорично не може да става дума за получени от трети лица данни. Не е налице неподadena декларация, нито на неплатено в срок задължение, както и последната визирана в чл.107, ал.3, изр. последно ДОПК хипотеза, предоставяща възможност за издаване на акт за установяване на задължение въз основа на собствени данни или данни, получени от трети лица и организации, но само когато по закон не е предвидено подаването на декларация и задължението да не е платено.

При отсъствието на законоустановените предпоставки за образуване на производството, съдът счита, че издаването на акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 ДОПК е осъществено в нарушение на административнопроизводствените правила.

На следващо място, съдът намира, че актът е и материално незаконосъобразен.

Спорният по делото въпрос е дали Д. К. е имала право да ползва данъчното облекчение по чл.25, ал.1 от ЗМДТ по отношение декларирания от нея през 2005г. като основно жилище апартамент, находящ се в [населено място], [улица]. Видно от заключението на вещото лице по ССЧЕ, при определяне на данъчните задължения на жалбоподателката за целия процесен период 2011г.-2015г. не е включена отстъпката от 50% за основно жилище.

Съгласно чл.25, ал.1 ЗМДТ за имот, който е основно жилище, данъкът се дължи с 50% намаление, а според § 1, т. 2 от ДР на същия закон, "основно жилище" е имотът, който служи за задоволяване на жилищните нужди на гражданина и членовете на неговото семейство през преобладаващата част от годината.

Принципно правилни са изводите на органите на общинската администрация, че само

едно жилище може да бъде „основно“ по смисъла на чл.25, ал.1 вр.§1,т.2 ДР на ЗМДТ. Незаконосъобразно обаче същите са приели, че след като жалбоподателката е декларирала преди това друго жилище като основно, а именно апартамента, находящ се в [жк], [жилищен адрес] не следва да бъде зачетено и признато декларирането впоследствие на друго жилище като основно.

Правото на лицето да ползва данъчното облекчение по чл.25, ал.1 ЗМДТ е обусловено от две предпоставки – процесуална, изискваща упражняването на това право да е заявено от лицето по надлежния ред съгласно чл.27 ЗМДТ, доколкото данъчните облекчения не се прилагат служебно, и материална – да се касае за недвижим имот, който е основно жилище по смисъла на §1,т.2 ДР на ЗМДТ.

В случая, подавайки декларацията от 2005г. за придобития от нея жилищен имот в сградата на [улица], Д. К. е изпълнила задължението си по чл.14 ЗМДТ, като е заявила в него обстоятелството, че този имот е основно жилище, следователно налице е процесуалната предпоставка за упражняване на правото. Материалната предпоставка, а именно, че недвижимият имот е основен, тъй като задоволява жилищните нужди на жалбоподателката, се установява от показанията на свидетеля Т., неин съсед, които съдът намира за логични и непротиворечиви. Според тях Д. К. обитава жилището на [улица], а следователно и през процесния данъчен период 2011-2015г. Косвено доказателство за този факт е и обстоятелството, че именно това е постоянният адрес на К., видно от приложеното по делото копие от лична карта №[ЕИК] (л.49), издадена на 12.10.2005г. Въз основа на тези доказателства може да се изведе категоричен извод, че в случая е било изпълнено условието за ползване от жалбоподателката на данъчното облекчение по чл. 25, ал.1 по отношение апартамента в сградата на [улица], деклариран като основно жилище. Този извод не се опровергава от заключението на вещото лице по т.5, че жилището се третира като основно от 2016г., тъй като, видно от констативно-съобразителната част на експертизата, отговорът на този въпрос отразява констатациите и изводите в оспорения АУЗД, тоест откога органите на общинската администрация го третират като основно.

С оглед на горното, съдът намира, че органите по приходите на общината не са имали никакво основание при установяването на задълженията с процесния акт да не признаят ползването на отстъпката по чл.25,ал.1 от ЗМДТ за апартамента на жалбоподателката на [улица], мотивирайки се с установеното от тях предходно деклариране на друго жилище като основно. След като са констатирали наличието на две декларации за различни имоти, посочени като основно жилище, те е следвало да извършат проверка и да установят дали за имота в жк. Д. не е била подадена коригираща декларация, съответно дали на жалбоподателката през процесния период ѝ е бил определен за него данък в намален размер съгласно чл.25, ал.1 ЗМДТ. По делото не са представени доказателства от ответника, които да сочат, че такива действия са били извършени, съответно тези обстоятелства не са изяснени. Освен това, след като са установили, че от страна на задълженото лице са декларирани повече от едно жилище като основни, принципът на обективност по чл.3, ал.2 ДОПК изисква органите на общинската администрация да изяснят действителните факти от значение за случая, тоест кой от недвижимите имоти е отговарял на критериите по чл.25, ал.1 вр. §1,т.2 от ДР на ЗМДТ и въз основа на това да признаят или да откажат данъчното облекчение. В конкретния случай това не е сторено, като органите на общинската администрация произволно са приели, че основно за жалбоподателката в

периода 2011-2015г. е било жилището в кв. Д., мотивирайки се единствено с посочения от нея адрес в декларацията от 2005г.

На последно място, оспореният акт за установяване на задължение е незаконосъобразен, тъй като данъчната оценка е изчислена погрешно. Съгласно заключението на вещото лице, което съдът изцяло кредитира в тази част, данъчната оценка е неправилно изчислена въз основа на базисна данъчна стойност /БС/ за къща с коефициент 14.50, вместо за апартамент с коефициент 17. Това компрометира изцяло изчислената от органите на общината данъчна оценка, а оттам и размера на определените въз основа на нея задължения за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци.

С оглед изложеното дотук, съдът счита, че оспореният акт за установяване на задължение е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон и като такъв следва да бъде отменен, а преписката да бъде върната на компетентния орган при Дирекция „Общински приходи“ на СО.

С оглед изхода на спора направеното от процесуалния представител на жалбоподателката искане за присъждане на разноските по делото, а именно 300 лв по договор за правна помощ, 250 лв възнаграждение на вещото лице и 10 лв държавна такса, се явява основателно и следва да бъде уважено. Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Размерът на претендираното адвокатско възнаграждение е минимален и отговаря на фактическата и правна сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 3 от ДОПК Административен съд София-град, III-то отделение, 51 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. М. К. Акт за установяване на задължение № 120/ДСЦ16-ГР94-730/17.03.2016 г., издаден от старши инспектор в Дирекция „Общински приходи“ на Столичната община, мълчаливо потвърден от директора на Дирекция "Общински приходи" при Столичната община.

ВРЪЩА преписката на компетентния орган в отдел "Общински приходи" - "С. - Т." на Дирекция „Общински приходи“ на Столичната община за действия по компетентност съобразно дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на Д. М. К., ЕГН [ЕГН], сумата от 560 (петстотин и шейсет) лева, представляващи сторените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: